

триндафела, та когато се засмивала, исхвърляла по единъ. Отише при царя. Той ги посрѣщналъ, но видѣлъ че подиръ невѣстата нѣма ягне. Най-послѣ царьтъ се увѣрилъ, че тая невѣста не е такава, каквато ѝ хвалили. Синъ му позналъ че билъ излъгънъ, ала не е можалъ нищо да направи. Отъ тогава той намразилъ жена си. За растуха той често ходѣлъ на ловъ въ близката гора и по нѣколко дена не се завръщалъ.

М. Султанъ, като паднала отъ колата, тръгнала да се скита. По пътя тя срѣщнала единъ старецъ и го попитала: „Човѣче Божий, ако си старъ, баща да ми си, ако си младъ—братъ да ми си, кажи ми се“!

— Азъ съмъ единъ бѣденъ старецъ, просякъ, отговорилъ съ въздишка непознатия челоуѣкъ.

— Дѣдо, моля ти се, заведи ме въ твоята колиба да живѣемъ заедно: азъ имамъ голѣмо щастие, но моитѣ роднини отъ завистъ ми извадихж очитѣ.“

Стареца ѝ хваналъ за ржка и ѝ завелъ у дома си. Всѣки день той вземалъ отъ момичето по една жълтица, съ която се прѣхранвали и оставяли за по-послѣ. Като си събрали доста пари, М. Султанъ рекла на стареца: „Намѣри ми единъ майсторъ, който да ми направи една кѣща съ 40 стай; всѣка стая съ по 40 прозорци — вратитѣ на всичкитѣ да се отварятъ и затварятъ на единъ път“. Стареца намѣрилъ такъвъ майсторъ и направилъ кѣщата. М. Султанъ си стояла въ особена стая и казала на стареца да позволява на всѣкиго да гледа всичкитѣ стай, *освѣтъ нейната*. Сега тя цѣлъ день стояла на прозореца, слушала пѣснитѣ на птичкитѣ отъ гората, която била на близо, ала едно и било жалко, че била *слѣпа*.

Подиръ нѣколко врѣме тя казала на стареца да и направѣтъ една чошма съ два чучура, а надъ чошмата едно птиче, което да изговарѣ името ѝ. Стареца, за да не разсърди момичето, изпълнилъ желанието ѝ, и въ едно кратко врѣме направили чошмата така, както ѝ искала тя. М. Султанъ сега цѣлъ день седѣла при чошмата и съ радостъ слушала името си.